

Sygn. akt I C 443/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód E. D. (...) (...) w G. w pozwie przeciwko R. B. domagał się zapłaty kwoty 3.926,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że na podstawie zawartej w dniu 5 października 2016 roku z (...) S.A. z siedzibą w O. umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego. Źródłem tej wierzytelności była umowa pożyczki o nr (...) jaką pozwany zawarł w dniu 19 września 2016 roku z wierzycielem pierwotnym i która z uwagi na to, że pozwany nie wywiązywał się z jej warunków została rozwiązana i z dniem 16 sierpnia 2017 roku stała się wymagalna.

Pozwany R. B. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w O. w dniu 19 września 2016 roku zawarł umowę pożyczki nr (...).

(dowód: umowa nr (...) k. 13-16, harmonogram do umowy k 17-18, wnioski o pożyczkę k.19-20)

W dniu 14 grudnia 2016 roku wierzyciel pierwotny w piśmie adresowanym do pozwanego R. B. informował o zmianie podmiotu, na rzecz którego winny być dokonywane spłaty rat pożyczki nr (...).

Powód E. D. (...) w G. w dniu 17 lipca 2017 roku sporządził pismo zatytułowane „Ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki”, zaś w dniu 16 sierpnia 2017 roku „Wypowiedzenie umowy” – których adresatem był pozwany.

(dowód: pismo informacyjne k.8, wypowiedzenie umowy k. 11-12, ostateczne wezwanie k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W sytuacji gdy wierzytelność została stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.)

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości.

Powód, mimo że w uzasadnieniu pozwu powołał się na umowę przelewu wierzytelności jaką zawrzeć miał z (...) S.A. z siedzibą w O. w 5 października 2016 roku i na podstawie której nabyć miał wierzytelność, jaka przysługiwała cedentowi wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 19 września 2016 roku, nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Brak jest więc obecnie jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również danych konkretyzujących przedmiot tej umowy. Nie sposób uznać, aby pismo zatytułowane „wypowiedzenie umowy” czy „pismo informacyjne” mogły skutecznie zastąpić umowę przelewu

wierzytelności. Powód nie udowodnił więc, a to na nim zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, ani faktu nabycia wierzytelności, która przysługiwała cedentowi względem pozwanego, jak również wysokości należności dochodzonej pozwem, w tym termin jej płatności.

Pozwany został zawiadomiony o terminie rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie wyraził stanowiska w sprawie, nie usprawiedliwił swego niestawiennictwa. Powyższe jednakże nie zwalniało sądu od badania roszczenia powoda pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 r. (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)